

Yanneke Schotveld

Kattensoep

met illustraties van Annet SchaadP

Johannes

Topsy

Mario

poekie

Pim

Catootje

mevrouw van Dam

Obama

Brutus

Avi

Basje

Japie

pwarrel

mameer pen

ERPO

mus

Balletje

Ebbie Eenooog

Chakra

Foetsie

Doerak

pommelje

‘Er ver...’

Deze uitgave verscheen eerder als Kinderboekenweekgeschenk 2017 met ISBN 978 90596 5428 0.

ISBN 978 90 003 9068 7 (gebonden)
ISBN 978 90 003 9110 3 (e-book)
NUR 282

www.jannekeschotveld.nl
www.annetschaap.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

© 2023 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Tekst: Janneke Schotveld
Illustraties: Annet Schaap
Vormgeving: Petra Gerritsen, www.spletters.nl

‘Je vriendinnetje aan de lijn, broertje.’

‘Ze is mijn vriendinnetje niet!’ roept Boeli. Net op tijd vangt hij de telefoon die zijn oudere broer hem toegooit.

Bruun hoort het al niet meer, want hij ploft met zijn koptelefoon op zijn hoofd op de bank.

‘Hallo?’

‘Boeli?’ klinkt de stem van Lucy. ‘Ik bel met de telefoon van mijn moeder. De batterij is bijna leeg, dus ik kan zo wegvallen. En mijn vaders telefoon is ook leeg, want ze zitten de hele dag... Maakt niet uit. Je moet nu komen, ik heb al gekeken, er gaat over tien minuten een bus hierheen.’

‘Wat is er dan?’ Boeli’s blik gaat automatisch naar het geboortekaartje op de schoorsteenmantel. Zondag is er een kraamfeestje waar hij met zijn broer en moeder naartoe zou gaan.

‘Is er iets met je zusje?’

‘Zusje?’

‘Ja, je hebt toch een zusje gekregen?’

‘O, ja. Nee. Boeli, er is iets heel raars aan de hand,’ zegt Lucy gehaast. ‘Er ver...’

En weg is ze.

Boeli staart naar de telefoon. Wat zou er aan de hand zijn? Het is niks voor Lucy om zomaar te bellen. En het is al helemaal niks voor Lucy om te zeggen dat hij moet komen. En het is dubbel helemaal niks voor Lucy om zo ongerust te klinken. Ze maakt zich nooit ergens druk om. *Er ver...* Wat kan dat zijn?

‘Bruun? Bruun!’

Geïrriteerd doet zijn broer de koptelefoon af. ‘Wat?’

‘Als iemand zegt: “er ver”, en dan wordt de verbinding verbroken. En het klonk heel dringend, wat kan dat dan betekenen?’

‘Wat kan ik winnen?’ vraagt Bruun.

‘Niks, help nou, het is belangrijk!’

Bruun denkt na. 'Er ver... eh... er verven allemaal mannen ons huis paars? Er verschijnen aliens? Er verrotten eh...'

'Laat maar,' zegt Boeli. 'Ik bel opa wel om te vragen of hij weet wat er aan de hand is.'

Bruun laat zijn koptelefoon terugschieten en verdwijnt weer in zijn telefoon.

Je moet nu komen, had Lucy gezegd. Terwijl er wel twintig kinderen bij haar en opa in de straat wonen, belt ze om te zeggen dat hij moet komen. Waarom hij?

Boeli tikt het nummer van opa in. Lucy is het buurmeisje van opa, misschien weet hij wat er met haar aan de hand is.

Vreemd, opa neemt niet op. En dat terwijl hij de laatste tijd zijn huis bijna niet uit te branden is. Boeli gaat sinds opa Guus dood is extra vaak naar hem toe. Zijn opa's waren wel honderd jaar samen en nu is hij ineens alleen.

Terwijl Boeli naar de kiestoon luistert bedenkt hij dat Lucy juist misschien wel belde om te zeggen dat er iets met opa is. Er verschijnen rookwolken boven opa's huis? Er verschijnen allemaal ambulances in de straat en die rijden naar opa's huis? Er verlaten twee politiemannen opa's huis?

Boeli drukt de telefoon uit en rent naar boven. Er gaat over zeven minuten een bus. Zelfs dat had Lucy al uitgezocht, zo belangrijk is het dus!

'Eerst kijken of het waar is, dan in paniek raken,' zegt zijn moeder altijd tegen hem. Zij raakt nooit in paniek. Niet toen papa in Amerika ging wonen, niet toen ze wegens geldgebrek naar deze flat moesten verhuizen, niet toen de juf zei dat Boeli te veel fantasie heeft en niet toen zijn moeder opeens geen twee, maar nog maar één vader had.

Boeli grist voor de zekerheid wat logeerspullen bij elkaar en propt ze in zijn tas.

Als het nodig is kan hij dan bij opa blijven.

Opa zegt vaak: 'Ik ben helemaal niet oud, Sinterklaas, die is oud.' Maar Boeli vindt hem wel oud, want hij heeft grijs haar en een bril en hij heeft een telefoon die vastzit aan een draad aan de muur. Stokoud dus. En er moet nú iemand naar hem

toe, ook al is het geen opaweekend.

Boeli's moeder werkt vaak in het weekend, zodat ze doordeweeks als Boeli en Bruun uit school komen de meeste dagen thuis is. Bruun vindt het leuk om alleen thuis te zijn, die is al groot. Boeli vindt er niks aan, hij gaat veel liever naar opa. Daar kan hij buiten spelen en zijn er tenminste andere kinderen. Opa woont in dezelfde stad, alleen dan in een andere wijk. Boeli gaat er heel graag naartoe, want in de flat waar hij met zijn moeder en broer woont, is het saai. Ze hebben wel heel mooi uitzicht over de hele stad. Maar wat heb je daaraan als je wilt voetballen?

Met zijn ingepakte tas rent hij weer naar beneden.

'Waar is Obama?' vraagt Boeli aan zijn broer terwijl hij zijn jas aantrekt en zijn rugzak omdoet.

Zijn broer geeft geen antwoord. Boeli schuift de koptelefoon aan één kant omhoog.

'Hé! Ik kijk een filmpje!'

'Waar is Obama?' vraagt Boeli nog een keer.

'Wat ben je van plan, broertje?'

'Ik ga naar opa.'

'Waarom? Mama is vrij dit weekend. Ze verheugt zich er al de hele week op om samen dingen te doen.'

'Dat moet jij dan maar met haar doen.'

Bruun lacht. 'Je zit toch niet nu al zo onder de plak bij je meisje, hè.'

'Ze is mijn meisje niet!' schreeuwt Boeli. 'Er is iets aan de hand, ik moet nu komen. Maar ik weet niet wat er is, want haar mobiel was leeg.'

'Dan moet je even wachten tot vanavond, dan kun je aan mama vragen of je erheen mag.'

'Ik ga nu, het klonk dringend. Misschien is er wel wat met opa.'

'Je moet niet zo fantaseren, dat weet je toch.'

'Maar het gaat vanzelf. En het zou toch kunnen, dat er iets met opa is?'

'Wat zou er kunnen zijn? Hij komt de deur bijna niet meer uit, dus er kan hem niks overkomen. Bel mama. Als het dringend is mag je haar vast wel storen.'

'Nee, want ze heeft een belangrijke vergadering die tot vier uur duurt en de bus naar opa gaat over vier minuten. Ah, daar ben je!' De zwarte kat komt slaperig aanlopen. Ze kregen hem toen hun vader een paar jaar geleden terug naar Amerika ging. De kat is genoemd naar de Amerikaanse president op wie hun vader zo trots was. En hoewel Boeli liever had dat zijn vader hier was gebleven, werd Obama toch zijn grootste vriend.

'We gaan logeren, Obama,' zegt Boeli.

'Mrauw,' gaapt de kat.

'Ik vind het echt niet slim, hoor,' zegt Bruun. 'Mama heeft het al de hele week over gezellig samen met "mijn jongens".'

'Ze zegt ook heel vaak dat jij voor twee telt, dus dat moet je dit weekend dan maar doen.'

Boeli pakt het reismandje en duwt Obama zonder veel moeite naar binnen. De kat is dat al van begin af aan zo gewend. Ook voor hem is het fijn bij opa, want daar kan hij naar buiten.

'Doe de groeten aan opa,' zegt Bruun, terwijl hij zijn koptelefoon weer opzet.

Boeli knikt. 'Ik bel vanavond wel.'

Bruun steekt zonder zijn blik van het scherm te halen zijn hand op. 'Tot later, broertje!'

Lucy de kattenkop

Boeli kijkt naar zichzelf in de spiegeling van het busraam. Piekhaar op piekerhoofd, denkt hij. Zou het iets met elkaar te maken hebben? Piekeren mensen met dunne sliertjes meer dan mensen met een bos stevig haar?

Obama onderbreekt zijn gedachten met een klaaglijk geluid. Hij gaat altijd mee naar opa. Opa is dol op Obama, maar hij wil zelf geen kat. 'Te veel verantwoordelijkheid voor een man alleen,' zegt hij steevast als Boeli het hem vraagt.

'We zijn er bijna, zeurpiet.' Boeli aait zijn kat met één vinger door de tralie van het mandje.

'Halte Bloemenwijk,' zegt de buschauffeur eindelijk.

'Zie je, we zijn er al.' Boeli zet Obama even op de grond zodat hij zijn rugzak om kan doen. Met zijn vrije hand zwaait hij naar de buschauffeur en stapt de bus uit. In het bushokje hangt een poster met een foto van een wit poesje erop.

'Arme Chakra,' zegt Boeli. Hij tilt het reismandje tot bij zijn gezicht. 'Je mag wel naar buiten, maar niet weglopen, oké?'

Bij de bushalte is het vreemd stil. Dat komt doordat opa er niet is. Boeli weet heus zelf de weg wel, maar opa komt hem altijd halen. Voor de gezelligheid. Maar nu weet opa natuurlijk niet dat hij komt. Ineens komen de zorgen in alle hevigheid weer terug. Er is iets met opa! Dat mag echt niet, want hij heeft beloofd honderd te worden, om goed te maken dat opa Guus ineens doodging.

Snel loopt Boeli de winkelstraat in. Hij houdt de reismand met Obama stevig vast en probeert er zo min mogelijk mee te slingeren. Hij vergeet goed om zich heen te kijken en botst daardoor bijna tegen iemand op.

'Sorry!' Boeli blijft van schrik stilstaan, want wat een vreemde dame is dit! Oranje haar, heel veel sproeten en de raarste kleren die hij ooit heeft gezien. Ze draagt een wijde jas die gemaakt is van wel duizend verschillende soorten lapjes.

Het lijkt of de vrouw wat wil gaan zeggen, maar een paar kinderen aan de overkant beginnen ineens te schreeuwen.

'Herba is een heks, Herba is een heks!'

Er zijn een paar kinderen uit opa's straat bij, ziet Boeli.

Eén jongen maakt zich los van het groepje en komt naar hen toe rennen. Heel snel tikt hij de vrouw op haar schouder en dan rent hij gauw weer terug. 'Ik heb haar aangeraakt!' joelt hij.

'Pas maar op, ik tover je in een oliebol!' De vrouw spreidt haar armen en loopt een stukje in de richting van de kinderen, terwijl ze gekke geluiden maakt.

Nu is ze net een grote, gekleurde vleermuis.

Joelend rent het clubje weg.

Boeli maakt van de gelegenheid gebruik om ook gauw door te lopen.

Achter de winkelstraat woont opa. Naarmate Boeli dichterbij komt, wordt hij steeds zenuwachtiger. 'Eerst kijken of het waar is, dan in paniek raken.' Zijn moeder zegt het zo vaak, dat hij haar stem bijna kan horen, ook als ze er niet bij is. Maar zij heeft makkelijk praten, bij hem werkt het zo niet. Zijn verbeelding neemt de werkelijkheid over. Er is iets met opa! Steeds sneller loopt

Boeli, tot hij eindelijk in opa's straat is.

Opa woont in een gezellig straatje, met allemaal verschillende oude huizen. Hij woont op de hoek. Boeli ziet het huis al van verre, want er staan een heleboel hoge bomen en struiken omheen. Hij weet het inmiddels zeker: opa heeft met een gebroken been drie dagen onder aan de trap gelegen en toen kreeg hij van verdriet en eenzaamheid een hartaanval.

Als hij er bijna is, ziet hij iemand zitten op het stenen muurtje tussen het huis van opa en dat van de burens. Lucy! Ze zit voor zich uit te staren, wat niks voor haar is.

'Is hij dood?' vraagt Boeli plompverloren.

Lucy kijkt op. 'Dood? Dat weet ik toch niet! Ik heb geen idee waar hij is.'

'Is hij weggelopen?' Boeli snapt er niks van. Eerst is hij maandenlang het huis niet uit te branden en nu is hij weggelopen? Dat is niks voor zijn opa.

Maar Lucy knikt van ja en ze veegt met haar mouw langs haar wang.

'Waarheen dan?' vraagt hij.

'Ja, als hij kon schrijven had hij wel een briefje achtergelaten.'

'Natuurlijk kan mijn opa schrijven!' zegt Boeli beledigd.

'Je opa?' Lucy lacht alsof Boeli het domste jongetje uit de klas is.

'Je opa is niet kwijt, Doerak is kwijt!'

'Ooo,' zegt Boeli opgelucht. 'Ik dacht dat er iets met mijn opa was.'

'Dus je vindt het niet erg?' Lucy staat op.

Boeli ziet haar vaak genoeg, maar toch moet hij altijd weer even aan haar wennen. Opa's buurmeisje is niet groot en al helemaal niet dik, maar ze is wel véél. Misschien komt het door haar enorme bos haar. Of door haar dwingende ogen met zulke lange wimpers dat ze haar wenkbrauwen raken. Lucy is anders dan de meisjes uit zijn klas. Lucy is...

'Als je het niet erg vindt, dan ga je maar weer!' onderbreekt Lucy zijn Lucy-gedachten.

'Natuurlijk vind ik het wel erg,' zegt Boeli snel. Hij moet er niet aan denken dat Obama kwijt zou zijn.

'Je had hem niet mee moeten nemen.' Lucy knikt naar het

reismankje. 'Maar ik kon het niet meer zeggen, want die stomme telefoon hield ermee op.'

'Maar waarom...' zegt Boeli.

'Breng die kat naar binnen,' onderbreekt Lucy hem, 'dan fietsen we door de wijk en gaan we deze briefjes ophangen.' Ze wappert met een stapel papier. 'En mijn band is lek en mijn ouders weten niet meer dat ik besta, dus we moeten op jouw opa's fiets.'

O ja, nu weet Boeli het weer. Lucy is een bazige kattenkop.

'Op het bushokje hing ook een briefje,' herinnert hij zich ineens. Lucy kijkt hem aan. Je moet katten nooit recht aankijken heeft hij eens ergens gelezen. Maar er zitten magneetjes in haar ogen. 'Er verdwijnen katten, Boeli,' zegt Lucy. 'Je moet me helpen het op te lossen.'

Een tennisbal met tenen

Boeli en Lucy lopen om het huis heen, door de jungle, zoals opa zijn tuin noemt. Bij opa hoeft hij nooit aan te bellen, want de keukendeur is altijd open.

'Twee kinderen uit mijn klas zijn ook hun kat kwijt en je ziet echt overal briefjes,' vertelt Lucy.

'Wat vreemd,' zegt Boeli. 'Wie jat er nou katten?'

Hij opent de keukendeur. 'Hallo!'

'Wie is daar?' klinkt opa's stem uit de huiskamer.

'Ik ben het, Boeli!'

Boeli loopt de huiskamer in en laat bijna het reismankje met Obama erin vallen. Net op tijd zet hij het mandje op het uiteinde van de bank.

'Wat is er gebeurd?'

Opa zit op de bank met één broekspijp opgerold. Opa heeft meer boeken dan kasten, daarom staan er overal kleine boekentorentjes. Van één zo'n stapeltje boeken heeft hij een voetenbankje gemaakt. Daarop rust zijn voet, die door een enorme bult nauwelijks nog herkenbaar is als voet. Het lijkt meer op een tennisbal met tenen. Een blauw met rode tennisbal.

'Berend, wat een verrassing!' roept opa.

'Ik heet geen Berend,' zegt Boeli automatisch, zonder zijn blik van opa's voet af te halen. 'Ik heet Boeli.'

'Boeli is een belachelijke naam.'

Boeli kijkt zijn opa aan. Hij ziet er nu nog ouder uit dan anders. Maar hij leeft. 'Wat is er gebeurd?'

'Wow, dat lijkt wel een toverbal,' zegt Lucy.

'O, hoi Loesje. Wordt het toch nog gezellig hier,' zegt opa.

'Ik heet Lucy,' zegt Lucy.

'Dat zeg ik, Loesje.'

Boeli kijkt naar Lucy en haalt zijn schouders op. Hij kan er ook niks aan doen dat hij de meest eigenwijze opa van de wereld